

İNCİR AĞACI

İlman iklim bölgelerinde yetişen ve her türlü toprakta rahat edebilen bir yaz meyvesi ağacıyım. Dallarımdaki yapraklar geniş, büyük ve sütlüdür. Evet, İncir ağacı.

Benim hakkımda şarkılar, efsaneler ve hikayeler var. Benim tohumlarım ise, İstanbul'un yeni yeni İstanbul olmaya başladığı zaman yani 1960'ların sonu, 1970'lerin başında ekildi. Hayat hikayemin de geçeceği bu bahçe geniş ve büyüktü. Güzel bir yaşam sürmem için yeterliydi.

Yeni yapılan binanın dairelerinin ilk sahipleri bahçeye ve çevrelerinde karşı çok ilgili ve özenliydi. Tohumlarım apartmanın yöneticisi tarafından bahçenin kurak toprağına ekilmişti. Yalnız değildim yanımda ceviz, üzüm, ayva ve muşmula gibi çeşitli meyve ağaçları da vardı. Haftada bir yönetici tarafından sulanıyorduk, bu bizler için gayet yeterliydi.

Zamanla apartmandaki komşular birbirlerini tanımaya başladıkça, bahçeye çıkıp piknik yapmaya başladılar. Ben de yavaş yavaş büyümeye, dallarımı uzatmaya başlamıştım. Apartman sakinlerinin çoğu, yeni evlenmiş, kayınpederi ve kayınvalideleriyle oturan yeni gelinlerdi. O zamanlar herkes içtendi. Küçük dallarımın altında, gölgemin serinliğine oturup çay ve hamur kızartmalarıyla yapılan sohbetler o zamanlar onlar için sıradandı. Ama şimdi o sohbetlerin yeri çok aranıyordu.

Yıllar gelip geçmeye devam etti. İstanbul'un kışları önceden çok sert ve soğuk geçirdi. Yazın apartmanın bahçesi şenlik var gibiyken kışın apartman sakinleri işten-eve, evden-işe gidip gelmekten başka bir şey yapamazlardı.

Kışın soğuşuna da sert esen poyrazlara da lodoslara da yıllar boyu dayandım. İlkbahara girerken her zaman dallarımı budarlardı, daha güz yaprak açıp daha fazla meyve verebileyim diye.

Ama bir kış neredeyse hiç olmadı, o yıl garip olaylar da meydana gelmeye başladı. Apartmandaki aileler çoğalıyordu, artık neredeyse her evde çocuk vardı. Kış soğuşunun gelmemesi nedeniyle aileler, yaz rutinlerine geri dönüş yaptılar. Gündüz çocuklar bahçede koşturup oyun oynarken, anneleri gölgede serinlerlerdi. Güneş battıktan sonra ise dallarımın altına girmekten çekinirlerdi. Çünkü saçma, amansız bir batıl inanç vardı.

Çocukların tüm günleri bahçede oyun oynayarak geçiyordu. Onları izlemek her ne kadar zevk verici olsa da iklimlerin değişmesi sebebiyle artan sıcaklıklara katlanmak zorlaşıyordu. Ayrıca apartman sakinleri, çocukları ve yeni gelişen dünya ile ilgilenirken bahçenin bakımını da aksatmaya başlamışlardı. Sıcak geçen yılların ardından havalar tekrardan soğumaya başlamıştı. Bahçedeki bazı ağaçlar kesilmişti. Susuz kalan kurak toprakta, belki de ağaçların içinde en yaşlısı bendim. Bahçedeki çardağı kaplayan üzüm ve erik ağacı bakımsızlıktan kesilmişti. Ben ise bakımsızlığım rağmen, muşmula ağacı ile birlikte en çok meyve veren ağaçtım, bu sayede ben de kesilmekten kurtulmuştum.

Günler, aylar ve yıllar gelip geçmeye devam ediyordu. Bahçedeki diğer ağaçlarla birlikte olgunlaşırken, çocuklar da büyümeye devam ediyordu. Fakat çocuklar büyümeye başladıkça teknoloji de gelişmeye başlamıştı. Çocukların ellerinde artık top ve oyuncaklar yerine telefonlar ve tabletler vardı.

Apartmandaki çoğu büyük ve yaşlı, fazla karmaşıklaşan şehirden kendi memleketlerine taşınmaya başlamıştı. Bu nedenle apartmanı yönetenler artık Y kuşağıydı. Daha kolay bir hayatın kölesi olmaya başlamışlardı. Yıllar önce yapılan çay partileri için artık bahçeye bile

inmez olmuşlardı. Çocuklar büyüdükçe, aileleri de onlara uymaya başlamışlardı, artık eski samimi ortam yoktu. İnsanlar yavaş yavaş robotlaşmaya başlamıştı. İşten-eve, evden-işe gidip gelmekten ve eve tıkalı kalmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Bahçedeki ben dahil tüm ağaçlar kurumuştı. Etraftaki ağaçların hali belki bizden daha kötüydü, ama onları görmeyi bırakın, göklere uzanan binalar yüzünden hissedemiyorduk bile...

Her ne kadar bir incir ağacı olsam da her zaman gözlemlediğim insanların, büyük bir gelişim ve değişime uğramasına onlardan daha çok üzülmüştüm. Belki de acıma duygusuydu. Dört duvar arasında, parlak bir ekranın kölesi olan insanlara, acıma duygusu.

Belki bir incir ağacı olabilirdim ama her zaman bahçede koşuşturup oyunlar oynayıp, dinlenmek için benim yapraklarımın gölgesine oturup, dondurma yiyen o çocukların masumiyetlerini ve 1990'ların başında yapılan çay partilerinin samimiyetini her zaman özlemle anarım.

Sonradan eklenen not: 2021 yılının Eylül ayında, bahçemizde bulunan bu incir ağacı, bakımsızlığının yüzünden kesildi. Şimdi sadece kuru ve çıplak gövdesi duruyor.

Dilara Uçar